

PRIČA O RATNIKU

Generacija čiju sam zastavu nosio i sam po sletovima i kojoj sam ime izvikivao punih usta, uvijek se divila i čudila borcima. Njih smo gledali kao sportaše koji igraju neku svoju igru, a mi smo poslije te igre nastavljali navijati za njih i pobijedivati već pobijeđenog protivnika.

Ti su borci sada stari i umorni ljudi koji se teško sjećaju svojeg imena, a mnoge smo od njih ispratili uz sve počasti i dobronamjerno zaboravili. Kada bih htio biti pošten prema vama, morao bih priznati da sam u svojoj glavi mislio kako je baš to najbolji način da zametnem trag ratu i nesreći.

Međutim, čini se da mnogi iz mojeg naraštaja nisu tako mislili i da im je draža bila takva prošlost, čim su se tako brzo uhvatili pušaka. Za nekoliko mjeseci rata stekao sam toliko neprijatelja da se pitam gdje su bili do sada. Zašto nisu lijepu mladost opijali mirisima ljubavi, zašto su još gladni kada su cijeli život otimali drugome, možda baš svojem jučerašnjem prijatelju? Otkud tolike laži u prijateljstvu? Je li ovaj grad uvrijedio nekoga od njih svojim bićem kada ga tako zdušno zatiru?

Razgovarao sam s mnogim borcima koji brane te ruševine; i oni misle isto. Što će nekome moj grad, osim meni i mojim sugrađanima i Hrvatskoj? Uvijek se znalo da ne možeš biti ono što nisi. Tako je i s gradovima. Tako je i sa zemljom. Braneći tu ideju stoje ljudi, divovi hrvatske hrabrosti, i nikako da objasne onima iz drugog dvorišta da je vrijeme ratova na izmaku. Zar to nisu shvatili noseći školsku torbu i ljubeći se po parkovima, u sumračje? Uzalud su nosili moje ime i imena mojih sugrađana u njedrima, jer ovaj rat su izgubili, ako ne prije, a ono prljajući ruke i obraz nastojeći uzeti ono što nije njihovo. Ne mogu prihvatiti nepoštenje, a ni mrak koji mi unose u svjetlost.

Hvala im u ime svih koji su izginuli i u ime svih koji su se napatili zbog njihove nezahvalne i proždrljive želje da uzmu tuđe i u svoje osobno, malo ime, koje će ipak, na kraju svega, biti veće od njihova.